

Sygnatura akt VI Ka 652/14

VI Kz 361/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **3 października 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa (spr.)

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2014 r.

sprawy **R. K., syna H. i I.**

ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 177§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 1 kwietnia 2014 r. sygn. akt IX K 1723/12

oraz zażalenia pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18.04.2014 r. sygn. akt IX K 1723/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 626 § 3 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że podwyższa orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zmienia zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18.04.2014 r. sygn. IX K 1723/12 w ten sposób, że zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielek posiłkowych E. B. i B. M. kwoty po 504 zł (pięćset cztery złote) tytułem zwrotu poniesionych przez nie wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru;
4. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

Sygnatura VI Ka 652/14

UZASADNIENIE

Apelację od wyroku wywiódł prokurator, który zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. K. w punkcie 1 wyroku na jego niekorzyść. Skarżący zarzucił wyrokowi obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 177 § 2 kk, poprzez orzeczenie na jego podstawie wobec oskarżonego R. K. za czyn z art. 177 § 2 kk, kary 2 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy minimalny okres kary pozbawienia wolności jaki można wymierzyć na podstawie tego przepisu wynosi 6 miesięcy. W oparciu o podniesiony zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu, na zasadzie art. 177 § 2 kk, kary 2 lat pozbawienia wolności.

Pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych E. B. i B. M. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18.04.2014r. w części ponad zasądzoną od oskarżonego na rzecz oskarżycielek posiłkowych solidarnie kwotę 504 zł. Zarzucił on postanowieniu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 616 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 627 kpk, poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że wydatki oskarżycielek posiłkowych związane z dojazdem ich pełnomocnika z wyboru, z siedziby kancelarii do siedziby sądu pierwszej instancji, nie stanowią uzasadnionych wydatków stron. W oparciu o podniesiony zarzut odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że zasądzone od oskarżonego na rzecz oskarżycielek posiłkowych E. B. i B. M. solidarnie koszty procesu z tytułu poniesionych przez oskarżycielki posiłkowe wydatków w związku z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika z wyboru podnieść do kwoty 1603,38 zł.

Apelacja prokuratora okazała się zasadna, a konsekwencją jej wniesienia była zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez podwyższenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 2 lat. Wydając zaskarżony wyrok sąd pierwszej instancji istotnie bowiem dopuścił się obrazy prawa materialnego, a to art. 177 § 2 kk. Za przypisany oskarżonemu występki z art. 177 § 2 kk sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, tymczasem przestępstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Najniższą karą jaką mógł wymierzyć sąd była zatem kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z pisemnych motywów wyroku wynika, iż intencją sądu było wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności (k. 194). Z uwagi na fakt, że omyłka sądu dotyczyła merytorycznej treści orzeczenia, nie można jej było sprostować w trybie art. 105 § 1 kpk (k. 247). W ocenie sądu okręgowego właśnie kara 2 lat pozbawienia wolności jest karą adekwatną tak do stopnia zawinienia, jak i do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, jest zatem karą sprawiedliwą. Nie tracąc z pola widzenia rodzaju i charakteru ujemnych następstw przestępstwa (śmierć człowieka), zauważyć należy, że zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym oskarżony naruszył nieumyślnie. Z tych powodów orzeczoną wobec oskarżonego karą pozbawienia wolności sąd odwoławczy podwyższył do 2 lat. Pozostałe rozstrzygnięcia sądu rejonowego co do kary były słuszne. W szczególności zasadne było warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata, wymierzenie grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, po 60 zł każda oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 1 rok. Oskarżony prowadził nienaganny tryb życia, nie był dotychczas karany, po wypadku udzielał ofierze pomocy. Z tych przyczyn w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Odnosząc się do zażalenia pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych stwierdzić należy, że było ono zasadne o tyle, iż w wyniku jego wniesienia zaskarżone postanowienia należało zmienić poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielek posiłkowych E. B. i B. M. kwoty po 504 zł tytułem zwrotu poniesionych przez nie wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru. Zgodnie z art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego, natomiast w myśl art. 616 § 1 ust. 2 kpk do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. W zażaleniu kwestionowana jest wysokość kwoty zasądzonej od oskarżonego na rzecz oskarżycielek posiłkowych z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym. Nie może ulegać wątpliwości, że wysokość wydatków jakie rzeczywiście poniósł oskarżyciel posiłkowy z tego tytułu musi być udokumentowana. W innym wypadku ich wysokość ustala sąd w oparciu o zasadę określoną w § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Stwierdzić należy, że oskarżycielki posiłkowe nie wykazały, iż to one poniosły wydatki związane z podróżą ich pełnomocnika z siedziby kancelarii do siedziby sądu. Nie wynika to bowiem ani z przedłożonego przez pełnomocnika spisu wydatków (k. 178), ani też z dołączonych do zażalenia kopii dokumentów (k. 223-229). W tym stanie rzeczy sąd rejonowy prawidłowo ustalił wysokość wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika na poziomie stawek minimalnych określonych przepisami § 2 ust. 1 i § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego w związku z § 14 ust. 2 pkt 3 i ust. 7 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tj. w kwocie 504 zł. Sprawa, w zakresie dotyczącym pełnomocnictwa oskarżycielek posiłkowych, nie była na tyle skomplikowana, by uzasadniała powiększenie stawki minimalnej. Stwierdzić jednak należy, że brak było podstaw do „solidarnego” zasądzenia wydatków od oskarżonego na rzecz oskarżycielek posiłkowych. Dlatego też sąd okręgowy zaskarżone postanowienie zmienił poprzez zasądzenie kwoty 504 zł na rzecz każdej z oskarżycielek posiłkowych. Rozstrzygnięcie o zwolnieniu oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego ma swoje uzasadnienie w treści art. 624 § 1 kpk.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.